

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 34.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690198144/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Men som en længe sunget Melodi gentager sig selv, til sidst imod Viljens Villen, lød stadig Munkens Sætninger mig i Øret, og uvilkaardig genoprøg jeg nu Diskussionens Tankegang og Munkens Konklusioner, at dette Hav var Billedet af Gud, og at Guds Kærlighed nødvendig maatte medføre evig Pine for de fordømte. Forgæves eftergik jeg hans Syllogismer. Jeg kunde ikke bryde deres Lænker, bundet endnu som jeg var ved hans Viljes Magt. Da opsteg pludselig for mit indre Syn efter den Lov, hvorefter en Forestilling af stærk Intensitet baner sig selv sin Vej til klar Bevidsthed, Billedet af de elendige, der males til Blodmel i Guds Vredes Mund. Ved dette argumentum ad hominem udfriedes jeg af Skolastikkens Baand og sagde afgjort med al Beslutningens og Oplysningens Glæde: »Nej, dette Hav er ikke Gud.«

Betaget af den fine Glæde, som kun en Tænkner kender, stod jeg og grundede over ny Beviser mod Munkens Konklusioner. Da hørte jeg atter min Følgesvends Røst, som under Munkens Teodicé var rent forglemt af mig. »Hvad nytter det, Du modbeviser, at dette Hav er Gud, naar Havet selv beviser sig som saadant ved at tilintetgøre Dig og mig.« Af min Aandsfraværelse for jeg straks op. O se! Af Himlens Zenith brast ud en blodig Glans, der bredte sig i røde Ringe over dens hule Kugleflade og skjulte alting under en rødlig Taage; men da jeg vendte mig imod den Kant, hvor nylig Regnbuehavet smilede, da greb en Skælven mit Legem og kastede det næsegrus ned paa Klippen. Det rædselsfulde Hav kom krybende op ad Fjældets Vægge imod mig. Det sidste Baand var bristet, som bandt dets Vilje efter den Ligevægtslov, som Vandet følger; men som en hæslig Drage bed det sig fast i alle Gruber og Frenspring med Ildtentakler, der med samme Ret kunde benævnes Tunger, Arme, Fødder, Følere eller Rødder. Og som tindrende Skæl stirrede mig fra Bug, Bryst og Ryg titusinde Argusøjne mine i Møde. Men ingen Røst hørte jeg, og intet Hoved, som kunde røbe en fornuftig Sjæl, blev skelnet af mit Blik i dette Virvar af Arme, der bleve dragne ud og ind som en Amøbes Traade. – Jeg saa til Siden, og i en Tone af Angest og Spot svared min Førers Røst: »Det er det samme Hav, som drog de frønlige til sig ved Haab og Tro. Saaledes frister Det ved Attraasbrand.« Han talte sandt; thi alle mine Lemmer skælvede i vellystig Pine, og i min Hu fødtes en heftig Drift efter at

slukke denne urene Glød i dette sugende, hede Flammeskød. Da hørte jeg min Ledsagers Latter:

«Vi slippe aldrig ud. Hvor vi os vender,
Det med sin hede Aande os omspænder.
Det knuger os som Børn i sine Hænder
Og suger Kraften ud af vore Lænder.»

Saaledes sagde han med Fortvivlelsens Latter, imedens jeg saa omkring mig efter Frelse. Først vilde jeg søge de naturlige Midler og ile bort paa min Fod; men omsluttede vare vi alt af Uhyrets Legeme, og Bjærggülden var en Ø. Derpaa forsøgte jeg Bønnens Hjælp; men det frugtede ikke. Uhyrets Vilje var større end Bønnens Magt. Og hvad hjalp det, jeg bad til de Kristnes Gud, naar dette var de Kristnes Gud? Dets Legem naaede alt højere nu end den Grund, hvor vi sad; men i Stedet for straks at opluge os, hævdede det sig i en gloende Ring om Klippen og os. Og langsomt voksede den røde Vold og truede med at lukke sig over vort Hoved, som Nordlysringen lukker sig sammen i Kronen.

Da hørte jeg den Røst, der altid fulgte mig. Hæs var dens Hvisken: »Her hjælper intet Paternoster. Den Gud, Du bad til, vil fordærve os. Vend Dig imod den gamle med Ørnen, Fyrste over Mørket, Ørkenen og Fjældets Huler.« Da betænkte jeg: »Naar Lysen truer, giver Mørket Bistand,« og vendte mig ved Selvfordybelse mod Ørnenes Fyrste. For mit indre Syn saa jeg – mens Svælget alt lukkede sig om mit Hoved – ham sidde, Ahriman, med Haand under Kind. Laadden og nøgen var han, vilde og skarpe hans Træk. Hans Øjne søgte mine. Had og Mistro læste jeg i dem. Men ogsaa den kække Lidelse, som kun en stolt og kongelig Sjæl kan eje. Og hans Haand holdt en Ørn, hans eneste Ven og Medvidet, som huggede med sit Næb i hans højre Bryst. Frivillig gav han Ørnen sit Kød til Brød.

Mine Øjne udfordrede hans, og jeg sagde: »Heller den sorte Høvding end den røde Drage. Hjælp mig, Ahriman.« Fluks svandt hans Billede. Og atter sad jeg i Dragens røde Mund og saa dens Tunger spille hen mod min Hud, som Fluen paa Soldugbladet mærker de levende Følere fange den ind. Ved dette Syn fyldtes mi-